

Tinčkove in Tončkove prigode

58.

V taborišču ljudožrov

Nekaj korakov pred taboriščem ljudožrov sta naša dva junaka obstala in Tinček je zajecjal:
»Zdaj nama gre — gre za življenje in sm—smrt!«
»Rad bi vedel,« se je oglašil Tonček, »če si tudi ti pod tole čokoladno skorjo tako bled kakor jaz?«

S strahom in upom v srcu sta dečka slednjič prikorakala do prve kočice v ljudožrski vasi. Prvo, kar sta zagledala, je bila človeška lobanja, ki je bingljala nekemu divjaku okoli pasu, in človeška kost, ki jo je divjak s slastjo obiral. Tinčku in Tončku je milijon mravljincev zagomazelo po hrbtu...
Drugo, kar sta zagledala, je bil velik kotel, pri katerem sta stala dva zamorca — eden star, drugi še čisto mlad. Starejši divjak je nalagal dračje na ogenj, mlajši pa je z veliko vilico mešal juho. In v tej juhi so plavale človeške kosti...
»Huuu,« sta polglasno zajecjala dečka in vztrepetala. Le Mukiju ni bilo videti, da bi se bal. Kar nekam zadovoljno je strmel v kotel in iztegoval jezik...

Inserirajte v „Slovincu“!

Zahvala

Ob smrti našega nepozabnega, dobrega soproga, očeta, ozir. našega očka, gospoda

Rudolfa Škulj

izrekamo tem potom našo najkrajnjo zahvalo vsem darovalcem krasnega cvetja, šentjakobskemu pevskemu društvu za ganljivo petje, vsem prijateljem in znancem, ki so nas ob nenadomestljivi izgubi tolažili in čutili z nami, ter vsem, ki so pokojnika spremlili na njegovi zadnji poti.

V Ljubljani, dne 19. junija 1935.

RODBINA ŠKULJ.

SENZACIONALNA IZPREMEMBA V MODI PUDRA

Iz Pariza prihaja skrivnost
novega „mat“ pudra

Elegantne Francozinje so kreirale novo modo, ko so našle puder, ki daje polti videz brezkvinnega cveta ter prepreči za ves dan tudi najmanjše sledove svetlikanja.

Skrivnost je v tem, da se po novem načinu izdelave najfinjši puder trikrat preseje skozi svilen sito in zmeša z dvojno peno smetane. Ta novi način izdelave pudra, ki je plod dolgoletnih raziskov francoskih kemikov, je patentiran od tvrdke Tokalon. Puder Tokalon omogoča odstranitev svetlikanja nosu in mastne kože. Da vam prekrasno polt, ki ostane popolnoma »mat« polnih 8 ur. Če uporabljate »mat« puder Tokalon, se vam koža ne bo svetlikala niti na vetru in dežju in tudi ne pri potenju. Ta puder daje licu videz svežih dražestnih rožnatih listov ter zviša v veliki meri Vašo privlačnost. Nabavite si puder Tokalon, ker on, pri vseh velikih stroških pri izdelavi, ni dražji.

JOSIP STUHEC

Glavni zastop Maribor, Aleksandrova cesta št. 30

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE
Angleške zavarovalnice

Ustanov. 1720.

Rezerve 6 mil. jard.

Požarna zavarovanja vseh vrst, posebno industrijska zavarovanja, zavarovanja proti vplomu, nezgodam, nesrečnim slučajem, dolžnosti jamstva, potresu, vojni, nemiru, chomage i. t. d.

Sprejmejo se agilni krajevni zastopniki v vseh krajih bivše mariborske oblasti.

„TRIBUNA“ F. BATJEL, tovarna dvokoles in otroških vozilčkov, Ljubljana, Karlovska cesta 4.

Najprijetnejše letovišče na morju nudi

Hotel VILA LUCIJA
Aleksandrovo, na otoku Krku

Pension od 50 Din naprej (vse takse vštete).
Sezona od 1. maja do 30. septembra.
Restavracijska terasa nad samim morjem.
Hotel je last renomirane slovenske tvrdke.
Zahtevajte brezplačne prospekte pri Putniku ali pa pri direkciji hotela.

Pošljite naročnino!

Ugodna prilika!

Kdor hoče dobro in počeni kupiti, naj se oglasi v veletrgovini

Telefon 2252
IVAN SAMEC
LJUBLJANA - MESTNI TRG 21

Velika izbira različnih daril za dame, gospode in otroke, potrebščin za potovanje in turiste, damskega in moškega perila, igrač, damskih torbic, parfumerije, dežnikov, kopalnih oblek itd.

Po težki in dolgotrajni bolezni mi je umrla danes dobra teta, gospodična

Franja Pernič
posestnica

Pogreb preblage pokojnice bo v četrtek 20. t. m. ob petih popoldne iz hiše žalosti.

Kranj, dne 18. junija 1935.

Minka Celar, učiteljica.

Izdihnil je svojo blago dušo naš dobri, nepozabni svak in stric, gospod

Karol Dolenc

pisarniški ravnatelj v pokoju

v 73. letu starosti, danes, po kratki in mučni bolezni, previden s tolažili svete vere.

Pogreb bo v petek, dne 21. junija ob pol 17 iz mestne mrtvašnice na Pobrežju na frančiškansko pokopališče.

Sveta maša zadušnica se bo darovala v soboto, dne 22. junija ob pol 9 dopoldne v frančiškanski cerkvi.

Maribor, Ljubljana, Dunaj, dne 19. junija 1935.

Globoko žalujejoči ostali

V neizmerni žalosti naznanjamo vsem sorodnikom in znancem, da je Vsemogočni poklical k Sebi našega dobrega in nenadomestljivega soproga, očeta, starega očeta, brata in strica, gospoda

Antona Remica (p. d. Tonič)
posestnika in gostilničarja

Po kratki in mukopolni bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajočega, je mirno v Gospodu zaspal dne 18. junija 1935.

Pogreb bo v petek, dne 21. junija ob 10 dopoldne v Nazarje. Nazarje, dne 19. junija 1935.

Žalujejoča soproga, otroci in ostalo sorodstvo.

Dolores Vieser

PEVČEK

Ljubzenska zgodba mlade duše

Najprej spinetka — potem mora poprijeti druga violina — in nato zapoje prva vmes. Kakor drhteča vznemirjenost spreleti dečka. To je godba — to je godba! Kar potegne ga za sabo. Z rastočo blaženostjo posluša, kako mu done gosli čim prostje, čim topleje in končno ga zgrabi zanosita temna strast, da pozabi vsak ozir na svojo plaho dušo, in prvič izlije v godbo samega sebe v umetniškem sproščanju.

Godba izzveni. Ivanu je, kakor da so temni okovi pali od njega. Krepka moč in blaženost mu vstajata v srcu. Brez sramu pogleda z žarečimi očmi maestru v obraz, ko ta vzklikne:

»Ah, saj ima admirabel talent! Virtuozi mora postati!«

Gospica ga rahlo potreplja po roki in veselo reče:
»Saj sem precej vedela!«

Kar potem reče v njegovo pehvalo, Ivan ne razume prav. Govori tako pridružen maestru in svede ji odsevajo v svetlih očeh, da ga skoraj zmede.

Zakaj zre lepa princezinja beraškega fantiča tako žareče v obraz? Saj je vendar tako plemenita, visoka dama! Skoraj da ga teži, da je tolikanj milostna in prijazna do njega.

Dorka prinese na steklenem krožniku slaščice. Ivan mora sesti za mizo in jesti. So čudovito dobre reči, a

mu ne diše. Se mu zdi tako sramotno, da bi se pasel s slaščikarjami kakor otrok.

»Mu ne diši?«

»O že — samo lačen nisem.«

»Potem naj vzame sabo.«

»Bog plačaj!« reče Ivan vesel in misli na tovariša.

Nato nažgo lestenec. Gospica in maestro sedeta k dečku za mizo in ga sprašujeta vse mogoče reči. Odkod — kam — zakaj? — Hodita okrog njega oprezno in vendar ga muči čudno nevedno neugodje. Mu je, kakor da bi mu prodirali premeteni in ponosni pogledi mlade dame prav v srce in se posmehevali temu, kar mu je najsvetejše. In zato odgovarja na kratko in skoraj strogo. Vesel je, ko začne spet gosti.

Še dvakrat pregodejo prvi del sonate. Potem končajo. Ivan potisne gosli spet v goselnik, se lepo pokloni in odide proti vratom. Ko že prime za zaveso, zasliši glas za sabo:

»Naj počaka!«

Gospodična priplava po preprogi. Stopi čisto blizu k njemu in smehljač se zasepeče:

»Ampak — ni mi še povedal, zakaj ni pazil v šoli.«

Dečko zardi kakor žrvnjaka in molči.

»Zakaj mi noče povedati?«

»Nočem,« reče hripavo Ivan.

Gospica skloni obraz naprej in oči se ji bleščijo tako čudno vanj.

»Mi ne zaupa? Saj sem mu bila vendar dobra?«

»O da — tako dobri — toda ne povem.«

Tedaj se gospica ponosno vzravna in obraz ji je ves tuj. Ves mrzel, sila užaljen.

»Ali naj bom huda?«

»Ne, ne — lepo prosim, ne!«

»No potem, na kaj je mislil vse popoldne?«

Za utrip srca vzdrihte Ivanu trpka usta kljubestno in tesnobno.

Nato dvigne oči k njenim in reče tiho:

»Na vas.«

In težki zastor se strne za njim.

Jurko koraca sam sameat skozi beljaška vrata. Vteknil je roke v žep in otožno zvižglja predse. Henrik je prišel v Pevski dom in si izprosil dva fantiča, da bi pomagala cerkovniku, okrasiti majniški oltar. In ko je že bil Jurko z Ivanom med vežnimi vrati in hotel kreniti proti samostanu, ali ti ne prinese strežaja, ki vzame Ivana sabo v Kölnhof! — Naj spet danes kar precej gre! — In Ivan niti ne žugne, se okrene in zdirja po gosli; niti ne sliši ne, kaj brunda njegov prijatelj tja predse.

»Henrik naj ne bo hud, — ne morem —,« zahtipa, ko švigne mimo Jurka, in že ga ni. Jurka kar nič ne mika, da bi iskal koga drugega, da bi šel z njim.

»No, kaj si sam?« vpraša Henrik izmed dveh olean-derčkov, ki jih drži v rokah. Jurko prikima slabe volje in pozdravi tihega brata zakristana, ki stoji sredi gozdiča cvetličnih grmičev poleg oltarja.

»No, kaj si sam?« vpraša tudi le-ta.

Jurka draži. So v samostanu že vajeni, da vselej pri-deta v dveh: plavalasec in črnolasec.

»Kaj naj?« vpraša Jurko, namesto da bi odgovoril.

»Znesi najprej bele grmičke z vrta v cerkev, tiste z zvezdicami, potem mi jih boš pa na lestev podajal.«